

Arrest

nr. 51 508 van 24 november 2010
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 7 oktober 2010, waaruit blijkt dat de zaken tegensprekelijk worden uitgesteld naar de terechtzitting van 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de procedure

1.1. Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 25 mei 2010 inzake de eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (verder: verzoekster), met referte X, respectievelijk X, werd beroep ingediend bij verzoekschriften van 25 juni 2010, gekend bij de Raad onder de dossiernummers X en X. Gelet op de familiale band tussen verzoeker en verzoekster en in acht genomen dat de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen onderling zijn

verweven, worden de zaken gekend onder de dossiernummers 56 023 en 56 494 omwille van hun verknochtheid gevoegd.

1.2.1. Verzoekende partijen dienen, ondanks dat onderhavige beroepen zijn gericht tegen de beslissingen van 25 mei 2010 waarbij de commissaris-generaal besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beiden een verzoekschrift in *“houdende beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing”*. Voorts maken zij herhaaldelijk gewag van *“de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* van *“25 mei 2005”* en kennisgegeven op *“25 mei 2005”*. Tevens maken zij gewag van het feit dat de beslissingen waartegen het *“annulatieberoep”* wordt ingesteld zouden zijn genomen door *“(de gemachtigde van) het Ministerie van Binnenlandse Zaken”* en duiden zij, naast de commissaris-generaal, aan als tegenpartij: *“De Belgische staat, vertegenwoordigd door haar Minister van Binnenlandse Zaken, met kantoor te 1000 Brussel, Wetstraat 2”*.

1.2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van §2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Belgische staat kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig van Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. U bent geboren op 06/05/1991 in Al Adhamiyah, Bagdad. Na de val van het regime in 2003 zouden u en uw familie omwille van de problemen van uw vader jullie huis in Rash el Awash (Bagdad) verlaten hebben. Sindsdien verbleven jullie op verschillende plaatsen in Bagdad en omgeving, in huizen van uw grootouders. Sinds september 2008 woonde u bij uw grootvader in Al Suleikh, Bagdad. Uw vader verblijft sinds zijn problemen in Basra en uw moeder zou omwille van haar werk vooral in Syrië verbleven hebben. Uw zus (A.D.) (O.V. 6.070.161) verblijft sinds 2007 in België. U zou twee vrienden hebben gehad die allebei verdwenen of vermoord zijn. Uw vriend (H.) zou in 2007 verdwenen zijn nadat hij geweigerd had om toe te treden tot het Mehdi leger. Uw beste vriend (S.) zou in februari ontvoerd zijn omdat hij beschouwd werd als homoseksueel door mensen uit uw wijk. Vier dagen na zijn ontvoering zou hij vermoord zijn teruggevonden. Twee dagen na de moord op (S.) zouden er mensen in uw wijk gekomen zijn om naar u te vragen. U verbleef op dat moment echter in Salman Pak. Na deze gebeurtenissen besloot u om uw land te verlaten. Op 13 april 2009 vertrok u naar Syrië waar u twee weken bij uw moeder (A.M.F.M.M.) (O.V. 6.538.180) verbleef. Op 29 april 2009 bent u met het vliegtuig van Damascus naar Istanbul gereisd. Daar heeft u drie dagen verbleven alvorens per boot naar Griekenland te reizen. Van daaruit bent u naar Duitsland gevlogen om dan met de auto via Nederland naar België te reizen, waar u op 14/07/2009 aankwam. Eén week later vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele acteurskaart, kopies van identiteitsdocumenten van uw ouders, een kopie van een rantsoenkaart van uw vader, een kopie van een zendingsbewijs van Fedex en een formulier van de stad Düsseldorf.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingen conventie van Genève

of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van hiernavolgende redenen.

U verklaart in april 2009 uw land te hebben verlaten. Hoewel kan worden aangenomen dat u effectief van Iraakse afkomst bent, moet worden vastgesteld dat er gezien de sterk uiteenlopende verklaringen van uzelf, uw moeder en uw zus omtrent jullie verblijf in Irak ernstige twijfels rijzen bij uw beweringen omtrent uw effectieve verblijf in Irak.

Zo dient ten eerste worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw zus (D.) op 17 december 2007 werd geweigerd op basis van een reeks argumenten waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verblijf in Bagdad tot 2007, zoals blijkt uit informatie die zich in het dossier bevindt. Middels het arrest 9693 van 23 januari 2008 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Dient eveneens te worden opgemerkt dat uw zus bij haar tweede asielaanvraag een vervalste identiteitskaart voorlegde. Zij heeft aldus getracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door het neerleggen van een vervalst identiteitsdocument. Zodoende wordt er ook bij haar tweede asielaanvraag de beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient vervolgens nog worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw moeder eveneens wordt geweigerd omwille van haar flagrant gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot haar beweerde verblijf in Irak. Bijgevolg kunnen ook ernstige vragen worden gesteld bij uw eigen verklaringen in verband met uw verblijf in Irak.

Zo verklaart u dat u tijdens de val van het Iraaks regime in Adhamiya, Bagdad, verbleef en dat u en uw familie bang waren van de bombardementen in de omgeving (CGVS, p.5). Dit strookt echter niet met de verklaringen van uw moeder, die verklaarde dat ze tijdens de bombardementen op Bagdad samen met u en uw zus in Abu Saida verbleef (CGVS moeder, p.3, 5). Gezien de periode van de val van het regime een markante periode is geweest voor elke Irakees, zeker voor degene die in de hoofdstad Bagdad woonachtig was, kan van jullie op zijn minst gelijklopende verklaringen hieromtrent worden verwacht.

Verder verklaart u dat jullie zich na de val van het regime verplaatsten tussen Bagdad Jedidah Al Suleikh, Waziriyah en de boerderij van uw grootvader in Diyala (CGVS p.2). Dit is zeer bevreemdend aangezien uw moeder zoals hierboven reeds vermeld verklaarde dat jullie in Abu Saida in Diyala woonden. Ze maakt op geen enkel moment melding van Bagdad Jedidah, Suleikh of Waziriyah. Deze verklaring is des te vreemder aangezien uw zus niet eens blijkt te weten waar de wijken Bagdad Jedidah en Waziriya zich bevinden (CGVS zus dd.5/12/2007 p.6, 8). Deze uiteenlopende verklaringen doen verder twijfelen aan jullie beweerde verblijf in Irak.

Ook verklaart u dat u tot het eerste middelbaar naar school zou zijn geweest en daarna gestopt zou zijn met uw studies door de veiligheidsproblemen (CGVS, p.6). Volgens uw moeder zou u echter tot 2006 naar school zijn geweest (CGVS moeder, p.9). U was op dat moment 15 jaar oud en was toen logischerwijze geen student meer in het eerste middelbaar.

Verder verklaart u dat uw moeder vooral in Syrië verbleef (CGVS, p.5). U zou zelf slechts driemaal naar Syrië zijn geweest, telkens voor een periode van ongeveer twee weken (CGVS, p.7). Ook uw zus verklaarde tijdens haar laatste gehoor dat jullie moeder in Syrië verbleef (CGVS zus 18/11/2009, p.4, 9). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met wat uw moeder verklaarde. Zij stelde immers dat ze slechts een viertal keer voor haar werk naar Syrië zou zijn gereisd tussen 2007 en 2009: soms voor vijftien dagen, soms voor een maand en eenmaal voor drie à vier maanden (CGVS moeder, p.10).

U verklaart eveneens dat uw moeder uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart zou hebben opgestuurd vanuit Syrië. Dit wordt trouwens bevestigd door de kopie van het zendingsbewijs van Fedex dat u voorlegde en waaruit blijkt dat uw moeder op 6 juli 2009 deze documenten naar u toestuurde vanuit Damascus in Syrië. Dit is echter volledig in tegenspraak met wat uw moeder verklaarde. Zij zou na uw vertrek uit Damascus in april 2009 vertrokken zijn naar Salman Pak in Irak, zodat het maar hoogst de vraag is waarom deze documenten nog in juli 2009 vanuit Damascus zijn opgestuurd (CGVS, moeder p.13). Deze ongerijmde verklaringen stellen eveneens uw verklaringen betreffende uw verblijf in Irak in een negatief daglicht.

U verklaarde eveneens dat u sinds september 2008 bij uw grootvader (langs vaderskant) in Suleikh woonde. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat deze grootvader volgens uw moeder in Qahira woonde. Hoewel deze wijken weliswaar in elkaars buurt liggen, kan verwacht worden dat u en uw moeder weten wat de precieze woonplaats van uw grootvader is. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat u vooral in Salman Pak woonde en dat u slecht af en toe uw grootvader in Bagdad zou bezoeken (CGVS moeder, p.5, 6, 10).

Verder worden de ernstige twijfels over uw beweerde verblijf nog ondersteund door uw foute of te beperkte kennis van enkele van de meest bekende locaties in Bagdad. Zo blijft u bijzonder vaag over

de ligging van de Groene Zone. U stelt enkel te weten dat deze zone ergens aan een brug zou liggen waarvan u de naam niet meer weet en dat het de plaats is waar de paleizen staan (CGVS, p.11). Van iemand die volgens zijn verklaringen het grootste deel van zijn leven in Bagdad gewoond zou hebben, mag verwacht worden dat hij meer informatie kan geven over deze plek.

U blijkt eveneens niet te weten van waar tot waar Palestine street loopt (CGVS, p.4). Dit is zeer bevreemdend aangezien u voordien had verklaard dat deze straat zeer dicht bij uw wijk gelegen was en dat ze bovendien uw wijk Suleikh met de wijk Shaab zou verbinden (CGVS, p.3). In werkelijkheid doorkruist deze straat de Rusafa zijde van Bagdad en verbindt ze de wijken Qahira en Waziriya met Bagdad Jedidah waarbij ze o.a. de wijk Zayonna passeert en langs het park aan het monument van de martelaren loopt. Het is zeer opmerkelijk dat iemand die in Bagdad gewoond zou hebben dit niet zou weten, vooral wanneer blijkt dat u het park aan het monument van de martelaren en de wijk Zayonna wel blijkt te kennen en bovendien gewerkt zou hebben in Bagdad Jedidah.

U weet evenmin waar de Rubaie street gelegen zou zijn. U geeft echter zelf aan dat dit een zeer bekende straat is met veel handelszaken. Het mag verwacht worden dat een inwoner van Bagdad de ligging van deze straat kent. Later verklaart u trouwens dat u denkt dat u uit Bagdad vertrokken zou zijn vanaf de Rubaie street en dat deze in Mansour gelegen zou zijn (CGVS, p. 10). In werkelijkheid ligt de Rubaie street echter aan de andere kant van de Tigris rivier in de wijk Zayonna.

Uit al deze elementen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Door de uiteenlopende verklaringen van uzelf, uw zus en uw moeder en de meerdere foutieve elementen die deze verklaringen bevatten is het CGVS niet in de mogelijkheid om zich een correct beeld te vormen van uw herkomst en de redenen waarom u uw land verlaten zou hebben. Het CGVS kan dan ook niets anders dan te beslissen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Het voorleggen van een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, die inderdaad authentiek bevonden zijn, wijzigt de aard van bovenstaande beslissing niet. Aan uw Iraakse afkomst en nationaliteit wordt immers niet getwijfeld. Wel wordt in bovenstaande betwist dat u in Irak woonachtig was. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de neergelegde stukken dienen samen te gaan met coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De overige voorgelegde identiteitsdocumenten betreffen kopies van identiteitsdocumenten van uw ouders, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit geldt eveneens voor de kopie van de rantsoenkaart van uw vader. Bijgevolg wordt hierdoor bovenvermelde beslissing niet van aard gewijzigd. De kaart en het attest van de Iraakse artiestenbond die u voorlegt betreffen uw werk, waardoor evenmin de aard van de hierboven vermelde motivering kan worden gewijzigd. Deze documenten kunnen onmogelijk uw gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw verblijf in Irak omkeren. Deze documenten kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning van uw verklaringen worden aanzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad, meerbepaald van de wijk Adhemiye. U verklaart Irak te hebben verlaten op 20/11/2009.

U verklaart geboren en getogen te zijn in Abu Saida, in de provincie Diyala. Sinds uw huwelijk in 1984 zou u echter in Adhemiye in Bagdad zijn gaan wonen. Uw ex-echtgenoot zou kolonel zijn geweest in het vroegere Iraakse leger. U woonde samen met uw dochter (A.D.) (O.V. 6.070.161) en uw zoon (A.M.A.A.A.) (O.V. 6.462.267). U was kapster van beroep en werkte eveneens als make-up medewerkster voor Iraakse acteurs. Hiervoor reisde u regelmatig naar de buurlanden Syrië en Jordanië en naar Noord-Irak. Tijdens de bombardementen van Bagdad bij de val van het Saddam regime verbleef u echter in Abu Saida bij uw broer en dit tot 2004. Uw dochter was actrice en u reisde hiervoor samen met haar naar Syrië begin 2006. Na haar terugkeer naar Irak kreeg uw dochter problemen met sjiiitische milities door haar acteurswerk en verhuisde u samen met haar naar haar oom in Abu Saida. Nadat uw dochter werd bedreigd, vluchtte zij in april 2007 naar Europa. Zij verklaarde zich vluchteling in België op 10 april 2007.

Hierna, van 2007 tot 2009, verbleef u samen met uw zoon overwegend in Salman Pak. U reisde echter nog een viertal maal voor uw werk naar Syrië. Ook uw zoon kreeg problemen met de milities in Irak en moest hierdoor in april 2009 Irak verlaten. Hij diende een asielaanvraag in België in op 15 juli 2009.

Uzelf kreeg problemen nadat u met uw ouders opnieuw ging wonen in het ouderlijke huis in Abu Saida in november 2009, alwaar ondertussen reeds een andere sjiitische familie woonachtig was. Toen jullie ruzie kregen met deze sjiitische familie en werden gedwongen om jullie vroegere huis opnieuw te verlaten, kreeg u het aan de stok met een mannelijk familielid van deze sjiitische familie. U werd in het bijzijn van uw ouders door hem verkracht, waarna u onmiddellijk met uw moeder terugkeerde naar jullie huis in Salman Pak. Hierna vreesde u uw broers die, indien deze de details over het incident te weten zouden komen, u zullen vermoorden omwille van de familie eer. U kwam aan in België op 30/11/2009 en vroeg asiel aan op 01/12/2009.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas uw originele identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en echtscheidingsakte voor. Alsook legt u een kopie voor van uw Iraaks paspoort, een kaart van Iraqi Artist Union, rantsoenkaart, tijdelijke verblijfskaart van Syrië, een kopie van identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw ouders, alsook foto's van uw make-up werk en foto's van uw ouders en zus. Tenslotte legt u ook drie uitgeprinte attesten voor van de Iraqi Union of Artists.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Hoewel kan aangenomen worden dat u effectief van Iraakse afkomst bent, moet worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen bij uw beweringen omtrent uw effectieve verblijf in Irak. U verklaart geboren en getogen te zijn in Abu Saida, maar sinds uw huwelijk in 1984 woonachtig te zijn geweest in Bagdad, samen met uw zoon en dochter (gehoorverslag CGVS dd. 16/03/2010 p.3). Ook uw zoon en dochter verklaren woonachtig te zijn geweest in Bagdad (gehoorverslagen CGVS dochter dd.18/11/2009 p.9-10 en gehoorverslag zoon dd. 16/11/2009 p.2).

U verklaart in 2009 uw land te hebben verlaten maar gezien de sterk uiteenlopende verklaringen van uzelf en uw zoon en dochter omtrent jullie verblijf in Irak, kan ernstig worden getwijfeld aan jullie beweerde verblijf in dit land.

Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw dochter (D.) op 17 december 2007 werd geweigerd op basis van een reeks argumenten waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verblijf in Bagdad tot 2007, zoals blijkt uit informatie die zich in het dossier bevindt. Middels het arrest 9693 van 23 januari 2008 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Bijgevolg kunnen ook ernstige vragen worden gesteld bij uw eigen verklaringen in verband met uw verblijf samen met uw dochter en zoon in Irak.

Deze twijfels worden nog versterkt doordat uw verklaringen omtrent uw verblijf in Irak sterk uiteenlopend blijken te zijn met de verklaringen van uw zoon en dochter. Zo verklaart u een lange periode in Abu Saida te hebben verbleven tijdens de bombardementen van Bagdad ten tijde van de val van het Centraal-Iraakse regime in 2003 (gehoorverslag CGVS p.3). Verder verklaart u ook dat u tot 2007 samenwoonde met uw zoon en uw dochter (gehoorverslag CGVS p.5). Echter, deze verklaringen stroken niet met deze van uw dochter die verklaarde dat haar laatste woonplaats Adhemiye was en die slechts gewag maakt van een verblijf buiten Adhemiye eind 2006 en 2007 (gehoorverslag CGVS dochter dd.18/11/2009 p.6 en p.9). Echter, ook uw zoon verklaart volledig in strijd met uw verklaringen dat hij in jullie huis in Adhemiye verbleef en dat jullie bang waren van de bombardementen in de omgeving tijdens de periode van de val van het regime (gehoorverslag CGVS zoon p.11). Gezien de periode tijdens de val van het regime een markante periode is geweest voor elke Irakees, zeker voor degene die in de hoofdstad Bagdad woonachtig was, kan van jullie op zijn minst gelijklopende verklaringen hieromtrent worden verwacht.

Verder verklaart u eveneens dat uw zoon tot 2006 naar school is geweest waarbij u werd gevraagd om gedetailleerd de weg van uw werk naar zijn school te beschrijven. Uw zoon zou gestopt zijn met zijn studies door de veiligheidsproblemen (gehoorverslag CGVS p.9). Echter, uw zoon verklaarde dat hij tot het eerste middelbaar naar school is geweest, en erna is gestopt met zijn studies omwille van de veiligheidssituatie (gehoorverslag CGVS zoon p.6). Gezien uw zoon in 2009 zijn meerderjarigheid bereikte, was hij in 2006, drie jaar vroeger, logischerwijze geen student meer in het

eerste middelbaar. Bijgevolg doen deze uiteenlopende verklaringen verder twijfelen aan jullie beweerde verblijf in Irak.

Ook verklaart u zelf een viertal keer voor uw werk naar Syrië te zijn gereisd tussen 2007 en 2009. U ging er soms voor vijftien dagen, soms voor een maand en ook eenmaal voor drie à vier maanden naartoe (gehoorverslag CGVS p.10). U verbleef er op basis van een verblijfsaanvraag voor uw werk en eenmaal om medische redenen. Echter, deze verklaringen vallen niet te rijmen met hetgeen uw dochter verklaarde, namelijk dat haar moeder in Syrië verbleef maar er geen stabiliteit heeft en ook dat haar moeder niet terug kon naar Irak en dat ze slechts voor enkele dagen terugging naar Salman Pak (gehoorverslag CGVS dochter dd 18/11/2009 p.4 en p.9). Verder verklaart ook uw zoon dat zijn moeder vooral in Syrië woonde (gehoorverslag CGVS zoon dd. 16/11/2009 p.5). Deze ongerijmde verklaringen stellen eveneens uw verklaringen betreffende uw verblijf in Irak in een negatief daglicht.

Verder worden deze ernstige twijfels over uw beweerde verblijf nog ondersteund door uw flagrante foute kennis over essentiële kenmerken van uw beweerde land en regio van afkomst.

Zo verklaart u dat vlak voor uw vertrek uit Irak er de volgende geldbiljetten in omloop waren: 25, 500, 1.000, 10.000, waarbij u tevens de kleur van het geldbiljet van 25 en 10.000 vermeldt (gehoorverslag CGVS p.14). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, blijkt dat de opgegeven info in het geheel niet overeenkomt met de realiteit in Irak. Namelijk bestaan er na de val geen geldbiljetten meer van 25 dinar waardoor het uiterst merkwaardig is dat u deze nog vermeldt. Ook is het opmerkelijk dat u de overige drie geldbiljetten (50, 250, 5.000) vergeet te vermelden, terwijl deze de kleine geldbiljetten betreffen en dus algemeen gekend zijn in Irak. Dit is opmerkelijk aangezien u in een kapsalon werkte en van u dus kan worden verwacht dat u op de hoogte bent van de verschillende Iraakse geldbiljetten. Bij uitstek het feit dat u nog een geldbiljet van 25 dinar vermeldt, versterkt het vermoeden dat u reeds geruime tijd niet meer in Irak hebt geleefd.

Verder verklaarde u dat uw ex-man een kolonel was in het Iraakse leger maar u slaagt er dan weer niet in de volledige lijst van de Baath graden op te sommen, hetgeen uiterst merkwaardig kan genoemd worden (gehoorverslag CGVS p.11) aangezien dit geen geheime of specifieke maar eerder alledaagse info betreft. U vernoemt slechts vier verschillende Baath graden, terwijl u niet op de hoogte blijkt te zijn van de andere graden. Dit is zeer opmerkelijk voor een (ex-)vrouw van een hoge legerleider, waarbij de Baath ideologie en de hieraan verbonden rechten en plichten voor deze families deel uitmaakten van hun dagelijks leven onder het Saddam regime.

Verder is het eveneens merkwaardig dat u niet op de hoogte blijkt van de naam van de burgemeester in Adhemiye (gehoorverslag CGVS p.8), hetgeen nochtans deel uitmaakt van de kenmerken van uw onmiddellijke leefomgeving.

Ook verklaart u dat u sinds de val van het regime enkel weet hebt van Amerikaanse legerbasissen in de Groene Zone. Dit terwijl u verklaart Amerikaanse troepen te hebben gezien in uw wijk maar verklaart dat u niet weet waar hun basissen waren (gehoorverslag CGVS p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er verschillende Amerikaanse legerbasissen zijn geweest in Bagdad en dat deze niet enkel in de Groene Zone waren gesitueerd. Dat u van mening bent dat de Amerikanen enkel bases in deze zone hadden, is hoogst opmerkelijk voor iemand die beweert in Bagdad te hebben geleefd. Het betreft hier immers goed zichtbare en bekende zaken, die een onmiddellijke impact hebben op het dagelijkse leven van de inwoners van de hoofdstad.

Verder wordt u gevraagd naar beschrijvingen van de omgeving van uw wijk. U verklaart dat de dichtstbijzijnde brug de Al Aima brug is, maar bij de beschrijving van het zicht nadat u deze brug heeft overgestoken geraakt u niet verder dan een rotonde aan te geven waarvan een straat naar Khademiye gaat. Deze verklaringen zijn echter uiterst beperkt en vaag. Zo zou u niet weten waar de andere straten van de rotonde toe leiden. Dit mag verbazen aangezien het hier zeer lokale kenmerken betreffen van uw directe woonomgeving. Het betreft hier namelijk de brug over de rivier die het dichtst bij uw huis zou liggen (gehoorverslag CGVS p.8). Deze weinig doorleefde en weinig uitgebreide verklaringen doen verder twijfelen aan uw verklaringen in Bagdad te hebben verbleven.

Ook verklaart u vreemd genoeg dat vooral de Mehdi militie actief was in uw wijk Adhemiye in 2007 maar dat u geen enkele leider kan opnoemen van deze militie. Alsook verklaart u dat er grote bevolkingsaantallen verhuisd zijn van Adhemiye en ook een groot aantal mensen zijn gedood in de wijk (gehoorverslag CGVS p. 4). Hoewel dit laatste inderdaad overeenkomt met de reële situatie, kunnen uw verklaring dat vooral het Mehdi leger actief was in uw wijk bezwaarlijk uw recent verblijf aldaar ondersteunen. Zo blijkt namelijk uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het dossier werd gevoegd, dat na de val de sterk soennitische wijk Adhemiye een heus Al Qaeda bolwerk werd. Hierna zouden de Sahwa groeperingen de veiligheid hebben overgenomen in de

wijk in 2007, met een verbetering van de veiligheidssituatie als gevolg. Dat u echter van mening bent dat het sjiiitische Mehdi-leger de dienst uitmaakt in deze wijk, is uiterst merkwaardig. Gezien uw verklaringen zeer sterk in strijd zijn met de algemeen gekende informatie over de wijk, moeten verdere twijfels geuit worden bij uw voorgehouden verblijf in Bagdad.

Verder verklaart u dat u opgroeide in Abu Saida en er ook nog regelmatig naartoe reisde na uw verhuis naar Bagdad in 1984. Ook in 2006 en 2007 verbleef u er nog met uw dochter. Alsook verbleef u er nog vlak voor uw vertrek samen met uw ouders (gehoorverslag CGVS p.3). Echter, bij de vraag naar de beschrijving van de weg van Bagdad naar Abu Saida slaagt u er slechts moeizaam in een viertal dorpjes en regio's op te noemen terwijl u toch stelt dat u er regelmatig naartoe reisde en minimum 2,5 uur onderweg was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, blijkt dat er talloze dorpen op weg naar Abu Saida kunnen vernoemd worden, waardoor de door u schoorvoetend opgenoemde vier a vijf dorpjes geen blijk zijn van een jarenlang verblijf en regelmatig over en weer gereis naar de regio vanuit Bagdad.

Het feit dat u niet op de hoogte blijkt van deze lokale gegevens is uiterst merkwaardig. Het feit dat u andere kenmerken wel blijkt te kennen zoals o.a. straten, moskeeën en wijken in de omgeving, bewijst het feit dat u ooit wel in Irak, Bagdad, heeft gewoond maar vermag niet aan te tonen dat u hier steeds heeft gewoond. Hierdoor moet dus ten eerste worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf de laatste jaren in Irak.

Het voorleggen van een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, die inderdaad authentiek bevonden zijn, wijzigt de aard van bovenstaande motivering niet. Aan uw Iraakse afkomst en nationaliteit wordt immers niet getwijfeld. Wel wordt in bovenstaande ten eerste betwist dat u in Irak woonachtig was. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de neergelegde stukken dienen samen te gaan met coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De overige voorgelegde identiteitsdocumenten namelijk een kopie van uw paspoort en een kopie van de identiteitsdocumenten van uw ouders betreffen beiden kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bijgevolg wordt hierdoor bovenvermelde motivering niet van aard gewijzigd. De door u voorgelegde echtscheidingsakte, rantsoenkaart, kopie van aanvraag verblijfskaart Syrië, kaart en attest van Iraakse artiestenbond van uzelf en uw zoon, betreffen uw persoonlijke burgerlijke stand, uw rantsoen en uw werk, waardoor evenmin de aard van de hierboven vermelde motivering kan worden gewijzigd. Deze documenten kunnen onmogelijk uw flagrant gebrek van geloofwaardigheid met betrekking tot uw verblijf in Irak omkeren. Deze documenten kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning van uw verklaringen worden aanzien. De resterende documenten, namelijk foto's van uw werk met acteurs en foto's van uw familieleden, vermogen evenmin de aard van bovenstaande motivering te wijzigen. Het betreft foto's van personen, die bezwaarlijk als bewijs van uw verblijf in Irak kunnen worden aangehaald.

Uit al deze elementen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien wordt geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Bagdad samen met uw zoon en dochter, en dus fraude kan worden vastgesteld met betrekking tot uw herkomst, kan u hierdoor evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en "het oud artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet".

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en haalt artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan. De bestreden motivering kan volgens hem niet als 'afdoende' worden beschouwd en ook de materiële motiveringsplicht is geschonden. Van verzoeker zou niet kunnen worden verwacht dat deze tijdens een interview alles gestructureerd en precies weergeeft. Zijn jonge leeftijd dient in overweging te worden genomen als oorzaak van mogelijke tegenstrijdigheden.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak waaruit blijkt dat de Raad van State de motiveringsplicht geschonden acht wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. *In casu* werd geen rekening gehouden met het feit dat (i) *“uit allerhande verslaggeving blijkt”* dat in de vermelde periode verschillende golven van bombardementen plaatsvonden zodat de kans reëel is dat hij alludeerde op andere bombardementen dan verzoekster, waarbij dit een verklaring kan zijn van tegenstrijdigheden over hun verblijfplaatsen op het moment van de bombardementen (ii) hij een jaar heeft gedubbeld en gedurende twee jaar geen les werd gegeven in zijn school (iii) het normaal is dat hij zijn moeder bezocht wanneer deze voor haar werk tijdelijk in Syrië was (iv) de wijken Suleikh en Qahira zich pal naast mekaar bevinden en dermate met elkaar verweven zijn dat de lokale bevolking tussen beide benamingen geen onderscheid maakt (v) er meerdere bruggen over de Tigris zijn in Bagdad zodat het niet onoverkomelijk is dat een zeventienjarige zich de exacte naam van één van deze bruggen niet meer herinnert (vi) van een zeventienjarige zonder rijbewijs niet mag worden verwacht dat deze exacte straatnamen kan opzeggen en aanduiden op een kaart.

Verzoeker stelt nog dat geen behoorlijke vaststellingen werden gedaan omtrent *“de samenleving tussen verzoekende partij en haar echtgenoot”* (sic). Uit de arresten van de Raad van State blijkt dat de motiveringsplicht is geschonden wanneer deze ontoereikend is of de beslissing bepaalde gegevens vermeldt waarvan de waarachtigheid niet werd nagegaan. *In casu* werd niet voldoende nagegaan of hij op duurzame wijze in Irak verbleef, rekening houdende met zijn jeugdige leeftijd.

Derhalve houdt de bestreden beslissing een inbreuk in op de motiveringsplicht, welke volgens constante rechtspraak van de Raad van State een substantiële vormvereiste is.

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat verweerder niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om zijn feitelijke situatie na te gaan en zodoende het ‘effectieve verblijf’ niet heeft kunnen aantonen. Bovendien werd geen rekening gehouden met belangrijke feitelijke gegevens en stukken van het dossier. Zijn situatie zou slechts zijn beoordeeld vanuit het oogpunt van een volwassene. Met één van de wezenlijke elementen van zijn persoon, met name zijn leeftijd, werd geen rekening gehouden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer en stelt dat de feiten niet enkel op onzorgvuldige wijze werden vastgesteld doch tevens op onzorgvuldige wijze werden geapprecieerd.

3.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het recht van verdediging. Verweerder heeft de in het geding zijnde belangen niet op redelijke wijze beoordeeld en verzoeker niet de kans geboden zich te verdedigen. *“In het nagaan en zoeken naar de feitelijke situatie heeft de Verwerende partij Verzoekende partij de kans geboden de gezinssituatie mondeling of schriftelijk toe te lichten”*. Nochtans zijn de in het geding zijnde belangen groot en de gevolgen van de beslissing verregaand. Volgens verzoeker had een zorgvuldigere afweging van zijn belangen dienen plaats te vinden waarbij hij had dienen te worden gehoord. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Arbitragehof en betoogt: *“Aangezien Verzoekende partij in casu niet is gehoord door de Verwerende partij, miskent de beslissing de redelijkheidsnorm alsmede de rechten van verdediging”*.

3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en *“het oud artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet”*.

Zij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en haalt artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan. De bestreden motivering kan volgens haar niet als ‘afdoende’ worden beschouwd en ook de materiële motiveringsplicht is geschonden. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal dat deze de verklaringen van haar zoon gebruikt om te besluiten dat zij niet in Irak verbleef. Van haar zoon zou niet kunnen worden verwacht dat deze in een interview alles gestructureerd en precies weergeeft. De jonge leeftijd van haar zoon dient in overweging genomen te worden als oorzaak van mogelijke tegenstrijdigheden.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak waaruit blijkt dat de Raad van State de motiveringsplicht geschonden acht wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. *In casu* werd geen rekening gehouden met het feit dat (i) *“uit allerhande verslaggeving blijkt”* dat in de vermelde periode verschillende golven van bombardementen plaatsvonden zodat de kans reëel is dat haar zoon alludeerde op andere bombardementen dan haar, waarbij dit een verklaring kan zijn van de tegenstrijdigheden over hun verblijfplaatsen op het moment van de bombardementen daar zij

tussen de bombardementen door van woonplaats veranderden (ii) haar zoon een jaar heeft gedubbeld en gedurende minstens twee jaar geen les werd gegeven in diens school (iii) zij omwille van haar werk tijdelijk in Syrië verbleef, waarbij, in acht genomen dat zij actief was in het artiestenmilieu, moet worden aangenomen dat het steeds tijdelijke opdrachten betroffen en zij dus wel degelijk steeds terugkeerde naar Irak.

Uit de arresten van de Raad van State blijkt dat de motiveringsplicht is geschonden wanneer deze ontoereikend is of de beslissing bepaalde gegevens vermeldt waarvan de waarachtigheid niet werd nagegaan. *In casu* werd niet voldoende nagegaan of zij op duurzame wijze in Irak verbleef, *“rekening houdende met de jeugdige leeftijd van Verzoekende partij”*.

Derhalve houdt de bestreden beslissing een inbreuk in op de motiveringsplicht, welke volgens constante rechtspraak van de Raad van State een substantiële vormvereiste is.

3.2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt dat verweerder niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om haar feitelijke situatie na te gaan en zodoende het ‘effectieve verblijf’ niet heeft kunnen aantonen. Bovendien werd geen rekening gehouden met belangrijke feitelijke gegevens en stukken van het dossier. Haar situatie zou slechts zijn beoordeeld vanuit het oogpunt van een volwassene. Met één van de wezenlijke elementen van het beroep van verzoekster, met name het ‘reizen’ werd geen rekening gehouden en bovendien werd de leeftijd van haar zoon buiten beschouwing gelaten. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer en stelt dat niet enkel de feiten op onzorgvuldige wijze werden vastgesteld doch tevens deze feiten op onzorgvuldige wijze werden geapprecieerd.

3.2.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het recht van verdediging. Verweerder heeft de in het geding zijnde belangen niet op redelijke wijze beoordeeld en verzoekster niet de kans geboden zich te verdedigen. *“In het nagaan en zoeken naar de feitelijke situatie heeft de Verwerende partij Verzoekende partij de kans geboden de gezinssituatie mondeling of schriftelijk toe te lichten”*. Nochtans zijn de in het geding zijnde belangen groot en de gevolgen van de beslissing verregaand. Volgens verzoekster had een zorgvuldigere afweging van haar belangen dienen plaats te vinden waarbij zij had dienen te worden gehoord. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Arbitragehof en betoogt: *“Aangezien Verzoekende partij in casu niet is gehoord door de Verwerende partij, miskent de beslissing de redelijkheidsnorm alsmede de rechten van verdediging”*.

3.3. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.4. Hoe de bestreden beslissingen, die werden genomen op 25 mei 2010, *“het oud artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet”* zouden kunnen hebben geschonden, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen in het geheel niet uitgewerkt.

3.5. Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal een belangenafweging had moeten maken, wijst de Raad erop dat het verweerder in diens declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging hiervan jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde specifieke declaratieve bevoegdheid van verweerder.

3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

3.7. De bewering van verzoekende partijen, als zouden zij niet zijn gehoord door verweerder, mist klaarblijkelijk feitelijke grondslag. Zowel verzoeker als verzoekster hebben een vragenlijst ingediend bij

het CGVS en zij werden gehoord bij het CGVS op 16 november 2009, respectievelijk 16 maart 2010 (administratief dossier verzoeker, stuk 3; administratief dossier verzoekster, stuk 3). Verzoekende partijen hebben ruimschoots de kans gehad om hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motiveringen, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat administratieve rechtshandelingen, *in casu* de bestreden beslissingen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.8.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partijen beweerden dat verzoekster, verzoeker en A.D., de dochter van verzoekster, respectievelijk de zus van verzoeker, zouden hebben samengewoond in Irak tot 2007 (administratief dossier verzoeker, stuk 6, p.2; administratief dossier verzoekster, stuk 3, p.3, 5). Derhalve wordt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen omtrent hun voorgehouden opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak op fundamentele wijze ondermijnd doordat aan het beweerde verblijf van A.D. in Irak tot 2007 geen geloof kan worden gehecht. Bij arrest nr. 51 507 van 24 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers geoordeeld dat A.D., wiens dossier gekend is bij de Raad onder het nummer 55 843, daar waar gedurende haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zij een manifest gebrek aan kennis vertoonde aangaande de essentiële kenmerken van Bagdad en zij derhalve niet aannemelijk maakte daar te hebben verbleven tot 2007 of aldaar problemen te hebben ondervonden, er middels de door haar naar voor gebrachte nieuwe elementen gedurende haar tweede asielaanvraag niet in slaagde haar teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent haar beweerde herkomst van Bagdad te herstellen. Meerbepaald werd geoordeeld dat (i) de door A.D. neergelegde identiteitskaart vals is, hetgeen, te meer daar zij blijft vasthouden aan de authenticiteit ervan, haar algehele geloofwaardigheid ondermijnde (ii) gelet op de valsheid van de

identiteitskaart tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de authenticiteit van de overige door haar neergelegde stukken (iii) betreffende haar nationaliteitsbewijs, dat men zich omdat zij in het bezit was van een valse identiteitskaart niet kon uitspreken over de officiële aflevering van het nationaliteitsbewijs, dat dit volgens haar verklaringen werd uitgereikt op basis van de valse identiteitskaart en dat hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend aan Iraakse documenten nu deze gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn (iv) de auteurskaart geen gegevens bevatte over haar afkomst (v) de overige documenten slechts werden bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (vi) het ter terechtzitting neergelegde paspoort haar geloofwaardigheid niet kan herstellen daar de uitgifte van een paspoort in Bagdad in december 2006 niet bewijst dat zij in Bagdad resideerde.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen op basis van de stukken in de dossiers met recht dat verzoeker en verzoekster verscheidene tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun opeenvolgende verblijfplaatsen. Zo verklaarde verzoeker dat zij tijdens de val van het Iraakse regime verbleven in Adhamiya in Bagdad, alsmede dat zij bang waren van de bombardementen in de omgeving, terwijl verzoekster verklaarde dat zij tijdens de val van het regime in Abu Saida verbleven. Tevens verklaarde verzoeker dat zij zich na de val van het regime verplaatsten tussen Bagdad Jedidah, Al Suleikh, Waziriyah en de boerderij van zijn grootvader in Diyala, terwijl verzoekster verklaarde dat zij woonden bij haar ouders in Abu Saida in Diyala en op geen enkel moment melding maakte van Bagdad Jedidah, Suleikh of Waziriyah. Voorts verklaarde verzoeker dat verzoekster vooral in Syrië verbleef terwijl verzoekster zelf aangaf slechts een viertal keer voor haar werk naar Syrië te zijn gereisd tussen 2007 en 2009; soms voor vijftien dagen, soms voor een maand en éénmaal voor drie tot vier maanden. Bovendien stelde verzoeker, in overeenstemming met het voorgelegde zendingsbewijs van Fedex, dat verzoekster op 6 juli 2009 zijn identiteitsdocumenten opstuurde vanuit Damascus in Syrië, terwijl verzoekster beweerde reeds in april 2009 te zijn vertrokken vanuit Damascus naar Salman Pak in Irak. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij sedert september 2008 woonde bij zijn grootvader langs vaderszijde in Suleikh terwijl verzoekster aangaf dat deze grootvader in Qahira woonde, hetgeen nog des te meer klemmt daar verzoekster verklaarde dat verzoeker vooral bij haar ouders in Salman Pak woonde en slechts af en toe zijn grootvader langs vaderszijde zou hebben bezocht.

Verzoekende partijen trachten door op louter algemene en hypothetische wijze te stellen dat zij het mogelijk hadden over verschillende bombardementen ten onrechte verwarring te scheppen inzake de tegenstrijdigheid omtrent hun verblijfplaats tijdens de val van het regime in 2003. Nog daargelaten dat zij de verslaggeving waarover zij in dit kader spreken niet bijbrengen, blijkt uit de stukken van het dossier dat hun verklaringen dienaangaande niet vatbaar zijn voor interpretatie. Aan verzoeker werd in duidelijke bewoordingen gevraagd: *“Waar was u in 2003 bij de val van het regime?”*, waarop hij eenduidig antwoordde: *“In ons huis in Adhamiya”* en vervolgens preciseerde dat zij bang waren van de bombardementen in de omgeving (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p.11). Verzoekster verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat zij in Abu Saida woonden tijdens de val van het regime in 2003-2004 (administratief dossier verzoekster, stuk 3, p.3). Verweerder repliceert in dit kader met recht dat de val van het Baathregime, zeker voor de inwoners van Bagdad, een mijlpaal geweest moet zijn in het verloop van de oorlog en de recente geschiedenis van Irak, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker en verzoekster coherente verklaringen zouden afleggen omtrent de plaats waar zij gedurende deze markante gebeurtenis verbleven. Dat de wijken Suleikh en Qahira dermate verweven zouden zijn dat de lokale bevolking tussen beide benamingen geen onderscheid maakt betreft een gekunstelde *post factum* bewering welke door verzoekende partijen niet wordt gestaafd. Dergelijke blote bewering vermag niet afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de verblijfplaats van verzoekers grootvader van vaderszijde. Hoe dan ook doet deze bewering geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker beweerde sedert september 2008 bij zijn grootvader langs vaderszijde te hebben gewoond terwijl verzoekster aangaf dat verzoeker woonde bij haar ouders in Salman Pak en zijn grootvader langs vaderszijde slechts af en toe bezocht. Voor het overige weerleggen verzoekende partijen de hoger aangehaalde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen nergens *in concreto* doch beperken zij zich tot een verwijzing naar verzoekers jeugdige leeftijd. Dient echter te worden opgemerkt dat ook van een persoon van jeugdige leeftijd redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze bij machte is een correct overzicht te geven van de opeenvolgende verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren.

De commissaris-generaal stelt voorts terecht vast dat verzoeker een foutieve of te beperkte kennis vertoonde met betrekking tot enkele van de meest bekende locaties in Bagdad daar waar hij (i) bijzonder vaag bleef over de ligging van de Groene Zone terwijl van iemand die beweert het grootste deel van zijn leven in Bagdad te hebben gewoond verwacht mag worden dat deze meer informatie kan geven over deze plek (ii) niet bleek te weten van waar tot waar de Palestine Street loopt hetgeen des te opmerkelijker is daar hij verklaarde dat deze dicht bij zijn wijk was gelegen en bovendien zijn wijk Suleikh en de wijk Shaab zou verbinden, terwijl deze straat in werkelijkheid de Rusafa-zijde van Bagdad doorkruist en de wijken Qahira en Waziriya verbindt met Bagdad Jedidah waarbij ze ondermeer de wijk Zayonna passeert en langs het park aan het monument van de martelaren loopt en waarbij terecht wordt opgemerkt dat verzoeker voormeld park en monument bleek te kennen en bovendien stelde te hebben gewerkt in Bagdad Jedidah (iii) evenmin weet waar de Rubaie Street gelegen is terwijl hij nochtans zelf aangaf dat dit een zeer bekende straat is met vele handelszaken en waarbij van een inwoner van Bagdad mag verwacht worden dat deze de ligging van deze straat kent (iv) later verklaarde uit Bagdad te zijn vertrokken vanaf de Rubaie Street en deze situeerde in Mansour, terwijl deze straat in werkelijkheid aan de andere kant van de Tigris en in de wijk Zayonna is gelegen. Verzoeker beperkt zich in deze opnieuw tot een verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd, doch deze verwijzing is niet dienstig om de voormelde frappante lacunes in zijn kennis toe te dichten. Ook van een persoon met een jeugdige leeftijd mag immers worden verwacht dat deze kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen betreffende de regio waarvan hij afkomstig stelt te zijn.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal terecht vast dat ook verzoekster een flagrant gebrekkige kennis vertoonde aangaande essentiële kenmerken van haar beweerde regio van afkomst. Zo bleek dat zij (i) manifest foutieve verklaringen aflegde over de geldbiljetten die vlak voor haar vertrek in haar voorgehouden regio in omloop waren, waarbij het opmerkelijk is dat zij de kleine geldbiljetten vergat te vermelden en hetgeen des te meer klemt daar zij in een kapsalon zou hebben gewerkt (ii) in dit kader verklaarde dat er een biljet bestaat van 25 dinar terwijl dit na de val van het regime niet meer bestaat, hetgeen doet vermoeden dat zij reeds geruime tijd haar beweerde regio heeft verlaten (iii) beweerde dat haar ex-man kolonel was in het Iraakse leger maar er niet in slaagde de verschillende Baath-graden op te sommen (iv) niet op de hoogte blijkt van de naam van de burgemeester van Adhemiye (v) verkeerdelijk verklaarde dat de Amerikanen enkel legerbasissen hadden in de Groene Zone, hetgeen hoogst opmerkelijk is voor iemand die beweert in Bagdad te hebben geleefd daar het om goed zichtbare en bekende zaken gaat die een onmiddellijke impact hebben op het dagelijkse leven van de inwoners van de hoofdstad (vi) een gebrek aan kennis vertoonde wanneer werd gevraagd naar een beschrijving van de omgeving van haar wijk (vii) beweerde dat vooral de sjiitische Mehdi-militie actief was in haar wijk in 2007 en geen leider van deze militie kon opnoemen terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat na de val van het regime de sterk soennitische wijk Adhemiye een heus Al Qaeda bolwerk werd en hierna de Sahwa-groeperingen in 2007 de veiligheid in de wijk hebben overgenomen met een gevoelige verbetering van de veiligheidssituatie als gevolg (viii) ondanks dat zij in Abu Seida zou zijn opgegroeid, er regelmatig naartoe reisde na haar verhuis naar Bagdad in 1984, hier zou hebben verbleven tijdens de val van het regime, in 2006 en 2007 en vlak voor haar vertrek, niet in staat bleek een adequate wegbeschrijving te geven van Bagdad naar Abu Seida. Deze vaststellingen worden door verzoekende partijen in het geheel niet betwist en blijven derhalve onverminderd overeind.

Verzoeksters betoog dat *“rekening houdende met de jeugdige leeftijd van Verzoekende partij”* niet voldoende werd nagegaan of zij in Irak verbleef en dat haar situatie slechts werd beoordeeld vanuit het oogpunt van een volwassene is *in casu* niet dienstig aangezien zij verklaarde te zijn geboren op 3 december 1965 (administratief dossier verzoekster, stuk 9, verklaring, nr.4).

De door verzoekende partijen neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, welke door verzoekende partijen niet worden betwist of weerlegd, geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden opeenvolgende verblijfplaatsen van verzoekende partijen gedurende de jaren voorafgaand aan hun vertrek uit Irak. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zij aldaar beweren te hebben ondervonden. Kritiek op de overige, overtollige motieven, kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4. Aangezien gelet op het sub 3.8.1. bepaalde geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen van verzoekende partijen in Irak, noch aan de problemen die zij aldaar beweren te hebben ondervonden, tonen zij niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekende partijen maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongelooftwaardige verklaringen af te leggen omtrent hun afkomst.

5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, meerbepaald de verslagen van de DVZ, de vragenlijsten van het CGVS en de verhoorverslagen van het CGVS. Verzoekende partijen kregen de kans om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 56 023 / IV en RvV 56 494 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS